

Robert Blum v zagrobnem življenju

(Duhovni razvoj borca za človekove pravice [Roberta Bluma](#).)

Naš Gospod Jezus Kristus je Jakobu Lorberju to književno delo narekoval skozi notranjo besedo med letoma 1840 in 1864.

To je Božja beseda in Božja beseda je brezplačna. Lahko se prosto prepisuje pod pogojem, da besedilo ne bo spremenjeno. Za zaščito celovitosti tega prevoda je dodana avtorska pravica:

© Copyright 2004: Jürgen Pless Prevod: A.P.

1. knjiga Duhovna kulisa

Nasilni vstop Roberta Bluma v duhovni svet, njegove izkušnje in vodeni ogledi v zagrobnem življenju od noči - do svetlobe, od smrti - do resničnega večnega življenja;

najširše odpiranje zavese Gospoda glede življenja za grobom, v rešitev mnogih;

1. poglavje

Uvod: Kratek prikaz življenja Roberta Bluma na Zemlji, osvetljenega z božansko-duhovnega stališča, njegovih težnj, njegovega namena in njegovega nasilnega zemeljskega konca (27. 11. 1848)

1 Ta moški nemško govorečega jezika je prišel na to Zemljo v najrevnejših okoliščinah in se je, razen nekaj zadnjih let, vedno boril z revščino, a ta mu je bila (za ta svet seveda povsem nerazumljivo) dodeljena zaradi dobrega razloga, ker je bila za njegov duhovni razvoj pravi zaklad, seveda ne s stališča materialnega sveta. Njegova duša in duh sta prišla s planeta, za katerega iz razodetja naravnega sonca veste, da njegovi prebivalci s svojo najbolj vztrajno trmo premikajo cele gore in česar fizično ne dosežejo, to nadaljujejo postopno tudi po prehodu v svet duhov. (Planet Uran)

2 Ta človek, v fizičnem svetu zaprt zaradi svoje lahkomiselnosti in nato usmrčen, je že od otroštva kazal, kakšen vztrajen duh je v njem in čeprav Sem mu sam (Gospod) vedno na njegovi poti postavljaj najprimernejše ovire, kadar se je želel povzdigovati, kar pa na koncu, zlasti za ta svet, ni kaj dosti pomagalo; kajti njegovo nemirno vztrajno prizadevanje ga je končno oddaljilo od njegovih načrtanih poti za daljši čas.

3 Bil je navajen, da je sprožil tisoč načrtov in jih takoj hotel tudi uresničevati. Predvsem je bil prežet s socialno pravičnostjo, ki se je ni izogibal izvajati. Za uresničitev svojih idej bi založil vse svetovne zaklade s svojim življenjem vred.

4 Te ideje o socialni pravičnosti je dobil predvsem od posvetne verske šole Ronge ([Ronge](#) (1813–1887), ustanovitelj »nemškega katolicizma«- neodvisnega od Rima) in njenih somišljenikov. Toda to v resnici ni ne šola ne cerkev, ker me zanika kot Gospoda, zaradi česar sem postal pri njih navaden človek in učitelj antike. Ta „Cerkev“ zato odstranjuje sam temeljni kamen, na katerem si je prizadevala zgraditi svoj objekt, zato je imela njena hiša slabe temelje.

5 Tako kot šola Ronge, je tudi naš človek iz zgoraj navedenega razloga, svoje socialistične ideje gradil na pesku. Vse kar mu je svet ponujal, se mu je zdelo premajhno in preslabotno. Zdelo se mu je, da je svet v celoti prepuščen njegovi oratorijski sposobnosti, kar je povzročilo, da so se v kratkem porušile vse njegove moči.

6 To prepričanje v svoje sposobnosti je bilo v njem tako močno, da ni popuščal pred ničemer. Tudi tedaj, ko sem Ga v njegovem srcu opozarjal, da je preveč drzen, ga to ni oviralo od njegovih zamisli, saj je bilo eno od njegovih trdnih prepričanj to, da bo pravi Nemec za svoje ideale vse žrtvoval.

7 Nekaj izrazitih uspehov je spodbujalo njegovo gorečnost in ko je premaknil nekaj političnih gmot, se mu je zdelo, da bi se lahko lotil tudi Himalaje. Tako si je pridobil razvpitost in zaupanje celega naroda, ki pa je zakrivala sled njegovega zemeljskega propada.

8 Nekajkrat je preizkusil svoje govorniške veščine v nemškem državnem zboru 1848. leta, kar mu je prineslo veliko zadovoljstva, uspeh pa je dosegel seveda predvsem zaradi svojega močnega duha. Spodbujen s tem je pohitel v veliko vzhodnonemško mesto (Dunaj), kjer so množice dejansko začele vidno uresničevati njegove ideje. Potem je poskušal z enim udarcem ubiti trideset knežjih muh in pri tem ni pomislil, ali imam tudi Jaz kaj besed pri njegovih idejnih muhah.

9 Naš človek je začel v glavnem iz ideje, ki si jo je izposodil iz Moje besede: "Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš Oče v nebesih"; in da je samo eden Gospod, vsi drugi pa bratje, ne glede na status. Toda na prvi stopnji niti sam ni verjel v Tistega, ki bi ga ljudje morali posnemati v popolnosti. Za Gospoda se je v resnici zavzel za to, da je imel večjo navidezno moč s svojo razpravljajočo sposobnostjo. Pozabil je, da so tudi knezi ljudje, ki imajo moč iz Mene; pozabil je tudi na odlomek: Daj cesarju, kar je cesarjevega in Bogu kar je Božjega.

10 Ta človek je bil aretiran v zgoraj navedenem mestu, kjer je želel uresničiti svoje ideje o socialni pravičnosti s pomočjo orožja, pa tudi govora, obtožen rušenja in po kratkem sojenju odposlan v onstranstvo. S tem je bilo njegovo tovrstno posvetno ukrepanje končano.

2. poglavje

Prvi vtisi usmrčenega in zavedanje občutka življenja. Tri pomembna vprašanja. Splošno stanje usmrčenih. Zlonamerni gredo v pekel in nato v kraljestvo duha. Politični kriminalci najprej stopijo v svojo temo. Dušna stanja našega moža tam. Njegova zabloda, kot posledica domneve nedoktrine.

1 Zdaj se bo vprašalo: Kako sta njegova duša in duh prispela v večni svet duhov?

2 Tu je treba opozoriti, da vsi, ki so izgubili življenje z nasilnimi usmrčitvami, pridejo v duhovni svet v največjem besu in želji po maščevanju nad svojimi rablji. Če so torej resnični zločinci zoper božje zapovedi in zato hudobni, jih takoj odpeljejo v pekel -

njihov dejanski element, da se tam maščujejo. Od tam, ko se njihova maščevalnost nekoliko ohladi, se vrnejo v dejanski svet duhov, kjer začnejo znova preizkus svobode, seveda po mnogo bolj omejevalnih poteh.

3 Toda duhovi, kot je naš človek, usmrčeni zaradi prestopanja zgolj proti svetnim zakonom, so sprva postavljeni v stanje brez svetlobe, kjer so kot slepi in ne vidijo nobenih bitij, na katerih bi lahko izvajali svojo slepo maščevanje. - Tudi v tem fizičnem svetu velika divjost in maščevanje pogosto ustvarjata slepoto od besa in vroče želje po maščevanju. Ti hudobni vzgibi proizvajajo v duši in duhu stanje popolne slepote. Takšni duhovi ostanejo v tem stanju dokler se njihova maščevalnost ne spremeni v občutek popolne nemoči. Njihova globoko prizadeta in užaljena duša iz takšne nemoči začne jokati, kar pravzaprav tudi izvira iz besa, ki pa je s tem preusmerjen in oslavljen.

4 V takšnem stanju stvari naš človek seveda ne more narediti nič drugega, kot rešiti svojo moško čast; zato se je v pogubi proti sebi pokazal odločnega in prezirajočega - kar pa v resnici ni bilo tako. Kajti zelo se je zavedal strahu pred smrtjo in še veliko več, saj kot "novi katoličan" v življenje po fizični smrti sploh ni verjel.

5 Približno sedem ur po usmrtitvi, ko se je njegova duša tako rekoč zbrala, se je hitro prepričal v svoje neutemeljeno svetovno prepričanje, kmalu pa je tudi ugotovil, da še naprej živi. Potem pa se je njegova prepričanost o nadaljevanju življenja spremenila v novo nejevero: začel je sumiti, da so ga v resnici pripeljali na kraj usmrtitve, vendar le "navidezno" ustrelili, da bi podlegel strahu pred smrtjo. Le zrušil se je, omamljen od strahu, ker mu je oficir zavezal oči, da ne bi videl streškega dogodka. Od tam naj bi ga odvedli nezavednega v temno ječo, od koder bi ga pritožba nemškega prebivalstva kmalu osvobodila.

6 Moti ga le težka tema. Njegova lokacija se mu zdi kot temna luknja, ki pa se ne zdi vlažna ali slabega vonja. Dotakne se tudi nog in rok ter ne najde nobenih okov. Preveri velikost zapora in vrsto nadstropja, preverja, ali so v bližini skrivni "izvršilni instrumenti".

7 Zelo presenečen pa je nad pomanjkanjem kakršnega koli poda ali zaporniškega zidu.

3. poglavje

Nadaljnje raziskovanje našega nevernika v njegovem temnem zagrobnem življenju. Osvobodilne misli. Nekaj o domnevnem anestetiku.

1 To ga intrigira. Preveri, ali so občutki v njegovih udih morda zamrli, vendar se naenkrat prepriča s ščipanjem in drgnjenjem, da so vsi deli telesa njegove duše vse

prej kot mrtvi in kar je čudno, zelo občutljivi.

2 Potem, ko se je prepričal, da je popolnoma živ v vseh pogledih in ni zaprt na nobeni drugi strani, razen noči in teme, se v obupu vpraša:

3 »Kje pri treh hudičih sem? Kaj so mi storili ti krvoloki? Ali me ne slišijo ali pa nisem več živ. Prav tako me niso zaklenili, saj ne najdem niti zidov, niti tal, niti okov na končinah! Moji popolni občutki so z mano in tudi oči mi niso bile preluknjane; vendar ne vidim ničesar! Resnično, to je strašno čudno! - Ta mitraljezec, ki me je ustrelil le po videzu, me je moral uspavati s kakšno tajno opojno drogo, kar je moje stanje! Samo počakajte - vi morilci človekovih pravic; Če pridem iz te narkoze in se vrnem v Frankfurt, potem se veselite! - Skuhal vam bom juho, zelo prekleto vročo juho!

4 To stanje ne bo trajalo večno; ogledi bodo v Frankfurtu in na Saškem, - moram priti tja! In ko bom tam, potem gorje jim! - Nato bodo morali vedeti, da gre za zločin - kako neusmiljeno so bili pobiti poslanci prvega rajhstaga v popolnem nasprotju z mednarodnim pravom! Celotno moje bitje, vsa Nemčija in celo celotna Francija ne sme počivati, dokler se ta odvrtna krivica, ki mi jo je nanesel poslanec Reichstaga, ne bo v celoti odpravila in odpravi način, kakršnega zemlja in celotna zgodovina sveta še nista videla! - -

5 Ko bi le kmalu prišel iz te čudne anestezije! Gorim od želje po maščevanju, pa vendar se to stanje nadaljuje! To je zagotovo hudičev izum! Toda samo potrpljenje - in kmalu bo bolje!«

4. poglavje

Klic v stiski k Bogu – poziv Jezusu

1 Po teh besedah nekaj časa molči, drgne si oči, da se znebi morebitnega narkotičnega učinka in se kljub vsemu potrpljenju vrne v dvom in dvomi, da se mu bo kdaj vrnil pogled. Ker se svetloba ne povrne, zavpije:

2 »Kaj se je zgodilo z menoj? Kakšno prekletstvo je to? Ali ni več Boga, mogočnega in pravičnejšega kot so vladarji Zemlje!

3 Bog! - Če obstajaš, pomagaj mi! Maščevali so se mi, ker sem poskušal storiti prav za tvoje otroke - tako, kot je poskušal storiti naš Jezus za narod. Tudi njega so nekoč prijeli, zvezali in ga ob največjem ponižanju križali - kot hvala za njegov ogromen trud in žrtvovanje za vse človeštvo!

4 Jaz sem, kot On, tvoj sin, če obstajaš! Te res ni nikjer drugje kot v zavesti ljudi? Če pa Tvoja moč ni večja od tistega, kar si človek misli o svoji, potem govorim samo prazne besede in sem za vedno izdan v vsem svojem bitju! Zakaj sem potem moral

postati živo samozavestno bitje? Zakaj se je neka surova ideja znotraj neskončnega prostora zbrala v meni kot lucidni izraz obstoja? Prekleta naj bo priložnost, ki me je nekoč spravila v ta bedni obstoj! Če so kje kakšni zlobni hudiči, naj za vedno uničijo takšno moč, ki me je ustvarila!

5 O, zavoženi ljudje, nehajte se razmnoževati, da bi se Zemlja očistila! Vi ljudje, še vedno živite in ubijate svoje otroke in sami sebe. O vi, vladarji, pobijte vse ljudi in si razdelite prekletu zemljo med seboj, da bo v obilju samo za vas! Toda zaman je moja vnema; večni sužnji! Kaj je ena kapljica proti morju! Zato moram nehati nekoristno govoriti in biti tiho! In ve, roke - poskusite in končajte ta najbolj bedni obstoj!«

6 Po tem naredi nekaj globinskih poskusov dušenja, vendar seveda brez učinka. Zaradi neuspešnih poskusov se še bolj zmede. Potem se ustavi in se odloči, da bo šel naravnost naprej kar sam od sebe besno reče: »Temnejše in bolj brez dna kot tukaj ne more biti nikjer v neskončnem prostoru. Zato se ni treba bati brezna ali resne usmrtitve. Naprej torej! Mogoče bom naletel na kakšen žarek svetlobe ali pa dobrodošlo smrt!

7 O, kakšen blagoslov mora biti popolna smrt! Kako srečen sem moral biti, preden sem čutil eksistenco in svobodno zavest! Ko bi samo še enkrat utrpel popolno uničenje! A naj bo tako, kot bo; če je popolna smrt olajšanje, potem ne potrebujem ničesar več. S tem prepričanjem grem naprej!«

5. poglavje

Poskusi hoje znotraj praznega prostora. Dialog s samim seboj o ničnosti in nadaljnjim življenjem. Preklinjanje Boga mu prinaša žalost.

1 Sedaj naš človek poskuša normalno hoditi. Kljub temu, da pod nogami ni podlage, se mu zdi, da noge nihajo le kot nihala, kar ne vpliva na gibanje. Zato razmišlja drugače, in pravi:

2 »Začeti moram plavati po tem brezvetrnem zraku z rokami in nogami! Za napredovanje z nogami je potreben trden temelj, v katerem ni treba plavati ali leteti! Toda krila so potrebna za letenje in goli dvonogi jih nimamo. Preostale pristojnosti lahko uporabim, vendar na najbolj praktičen način; zato plavajmo.«

3 Z rokama in nogami začne gibati kot v plavanju, vendar ne čuti zračnega hitenja zaradi gibanja. Kljub temu, da ga to odvrča, ugotovi, da se napetost ujema z nekoristnostjo in ker ne občuti niti najmanjšega odpora tega črnega zraka, opusti svoja prizadevanja, rekoč:

4 »Zakaj se trudim kot osel in norec? Sem znotraj navadnega ničča. Zakaj bi to

nadaljeval?! Tudi jaz bom vstopil v počitek nič in postal nič! To je resnično pot do popolnega uničenja! Ko bi le lahko vedel, ali sem bil v resnici ustreljen! - Potem bi moral biti popolnoma mrtev, kar pri meni zagotovo ni tako?! Prav tako ne čutim nobene sledi okvare!

5 Ali pa bi moralo obstajati resno življenje duše po smrti? Ker sem vsekakor še vedno tukaj, s kostmi, kožo, lasmi in celo svojimi oblačili! Ali ima torej duša tudi noge, lase in oblačila? Če je tako, mora tudi ta plašč imeti svojo dušo? Zagotovo ne! Zaradi tega bi se vsa neskončnost nasmejala na glas! Ha ha ha! In vendar, če sem zdaj duša, potem je plašč potoval z mano sem!? Nesmrtnost plašča bi bila potem celo večja od čudežne moči Kristusovega oblačila v Trstu!

6 Ne in tisočkrat, ne! Nisem duša, sem Robert Blum, poslanec iz Frankfurta! Tu na Dunaju sem ugotovil, za kaj gre v Avstriji. Vem, da gre za prizadevanje vse države po ponovni uvedbi starega fundamentalizma: Boril sem se kot velikan. Ker pa so sovražnikovi topovi prevladali nad mojimi vrednimi nameni, sem se moral sprijazniti s svojim pravičnim delom in so me na koncu celo ustrelili! Lepa nagrada za srce, posvečeno Očetovstvu! Oh, ti življenje ničevu!

7 Če resnično obstaja Bog, kako mu je lahko po volji, da se ljudje surovo ubijajo med seboj zaradi prestola ali raznolikosti prepričanja? Ker se to vedno dogaja na Zemlji, zagotovo ne more izhajati od Boga, ki logično in fizično ne more biti nič drugega kot najčistejša ljubezen. Zato ne more biti Boga. - Ali če obstaja Bog, potem je on samo usoda vredna preklinjanja, kar zadeva bitij, ki so ustvarjena samo kot igrače za njegove kaprice. Zato prekletost bitje, ki je ustvarilo ljudi samo za njihovo smrt.

8 Toda, moram se umiriti, ker, če hočem najti svoje popolno uničenje v tej ničvrednosti, se s tem konstantnim samodialogom le prebujam iz uničevanja. Zato popolna tišina, da pospešim uničenje!«

6. poglavje

Zunanji mir, notranji nemir. Kaj je življenje? Želja po prepričanju vere vodi k molitvi. Misli na ženo in otroke.

1 Po teh besedah je Robert ostal tiho, a to je še toliko bolj vznemirjalo njegovo srce. Molčanje ga moti, saj povzroča, da zazna več življenja in razširjeno zavest; bolj ko je tiho zunaj, močnejše je notranje dogajanje. Bolj ko to poskuša zatreti, bolj se množi.

2 To ga vodi v novo vrsto obupa in besa. Še bolj trdno ga navdihuje, da se na ta način ne more znebiti napornega življenja; zato spet govori:

3 »Zdaj, za hudiča, bi rad vedel, kakšno je v resnici to neumno svinjsko življenje! Ali

nisem videl, da je na tisoče ljudi umrlo - umrli so in ni ostal niti najmanjši znak življenja! Razpad je bil konec njihovega bivanja. Ti zagotovo ne morejo imeti nadaljnje zavesti; ali bi morali imeti tudi oni kakšno življenje zunaj telesa, podobno mojemu?

4 »Nisem dejansko umrl! Kdo vzdržuje to moje obremenjujoče življenje? Ti, ki si imel brzostrelko - nisi me ustrelil do smrti - ampak življenje! Če vaši sosterilci vplivajo na vaše sovražnike, si prihranite težave. Ker si hotel od mene odvzeti tisto, česar mi večno ne moreš povrniti; kako se ti zdaj smejim! Ker sem jaz, ki si se ga želel rešiti, živ in ne mrtev. Toda vi, ki se vam zdi, da ste živi, ste zdaj desetkrat bolj mrtvi kot jaz, vaša žrtev!

5 Vse bi bilo v redu, če bi le imel najtanjši žarek svetlobe! - Hudič naj vzame to popolno temo!

6 Kaj pa, če bom to bolezen preživljal večno? Bodi prekleta! Kaj če sem že duh? To bi bilo grdo stanje! Ne, v to ne morem verjeti - večno življenje ni mogoče. Pa vendar se mi zdi precej dolgo časa, ki ga že preživljam v tej temi. Najbrž je že minilo nekaj let? Le nekaj svetlobe, svetlobe in vse bi moralo biti v redu!

7 Priznati moram, da bi bil raje eden tistih neumnih fantov, ki verjamejo v Božjega Sina in nebesa, skupaj z večno smrtjo, hudičem in peklom, umirajoč v dobri vesti s tako zablodo, namesto da bi se znašel sam tukaj z vsem zdravim razumom, a popolno brezdelnostjo! Ali me lahko krivate? Trdo sem iskal resnico in verjel, da sem jo tudi našel. Toda kakšne koristi, če v njej ni svetlobe?

8 Najboljše pri meni je moja trma in popolna neustrašnost. Če sem bil prestrašen človek, bi me moralo to dejstvo spravilo v obup. Ampak meni je vseeno!

9 Moja žena in otroci me seveda začnejo vznemirjati v srcu. Ubogi bodo trpeli veliko žalosti in skrbi na moj račun, toda kaj lahko storim zanje v tem stanju? Ničesar! - Seveda bi lahko molil, ampak h komu in s kakšnim namenom? Moje najboljše želje zanje v mojem srcu so seveda moje najprimernejše molitve, ki zagotovo ne bodo škodovale, četudi jim ne bodo koristile. Pa vendar ne poznam nobene druge molitve - razen široko znanega rimskega "Oče naš", "Ave Maria" in drugih takih primerov! Toda to bi motilo mojo dobro načitano družino. - Pa vendar ne bodo vedeli, kaj počnem tukaj!«

7 poglavje

Dobro preizkušen spomin na Jezusa proizvaja močne strele. Robertov strah in prijetno presenečenje.

1 Robert nadaljuje: »Med vsemi oblikami molitve je Gospodova molitev verjetno

najboljša! Tako je modrec učitelj Jezus učil svoje učence moliti. Na žalost ta molitev ni bila nikoli pravilno razumljena, saj je bila vedno slepo uporabljena za vsako priložnost in zahtevo. Toda Rimljani ji pripisujejo le neko neumno magično moč, namesto resnice, ki jo uporabljajo kot neko zaščito proti vsem zlom, pa tudi živalskim boleznim! In zaradi tega mi je to neverodostojno! Gospodova molitev je sama po sebi zagotovo najbolj dostojanstvena molitev, vendar le v pravem pomenu in samo kot dejansko je. Toda način, kako ga uporabljajo Rimljani in protestanti, je najbolj neumen!

2 Oh, dober učitelj in mojster Jezus! Če je Vaša usoda podobna moji, potem verjetno tudi Vi občutite obžalovanje, da Ste človeštvu naredili toliko dobrega. Skoraj dva tisoč let v takšni noči! Oh, Vi najbolj plemeniti, to mora biti težko!«

3 Po tem, ko se naš človek tako simpatično in spoštljivo izgovarja ime Jezus, udari močna strela desno od vzhoda proti zahodu (narašča na njegovem območju); to temeljito prestraši našega apostola za svobodo, hkrati pa mu prinaša tudi veliko veselja, saj mu zagotavlja, da ni slep.

4 Prav tako se sprašuje, kaj bi lahko povzročilo to svetlo strelo. Gre skozi vse vzroke za električno energijo, vendar iz svojih zagonetnih razmer ne more najti zadostne razlage za ta prvi ionski manifest.

5 »A zdaj me zadene kakšna svetla ideja!«, Zavpije: »Da, res je tako! – O čudovita filozofija, večni vodnjak resnične modrosti! Modrost prinaša vsem, ki jo z ljubeznijo zgrabijo in jo ves čas uporabljajo kot edinega zanesljivega svetovalca in kažipota! Samo pogledjte, kako hitro sem z njeno pomočjo razkril ta gordijski voz!«

6 Kjer koli se v kraljestvu niča pokaže neki obstoj, bi bilo mogoče najti še veliko drugih podobnih obstojev! In tako bi lahko bilo poleg mene veliko raznolikih vtičnic, ki so primerne za sprožitev električne energije, ne da bi na kakršen koli način omejile naše ničevanje ničesar; ki to poravnava! Prepričan sem, da so poleg mene še kakšni sosedje; zato nisem tako sam, kot sem sprva mislil. Ah, to je vrhunsko!

7 Če bi se že prej vrgel v naročje nemške filozofije, bi se potem lahko lotil različnih razlogov. Vendar sem se izgubil v neumnih govoricah o molitvi in brezupnem sporazumevanju z velikim, modrim in plemenitim učiteljem narodov Jezusom in za...
-- -- !

8 V tistem trenutku je udarila še intenzivnejša strela. Robert je ves prestrašen in začuden in ne more preboleti osupljive, intenzivne, a precej kratke svetlobe. - Zdelo se mu je celo, kot da je v daljavi videl oris določenih znanih stvari. A razsvetljene so bile prekratko, da bi jih prepoznal.

9 Šele po dolgem premoru je lahko globlje zbral misli. Njegova prva urejena misel je bila: »Ah, zdaj vem, kje stojim! Ta strela pomeni močno nevihto, ki se bo odpravila

nad Dunaj! Postopoma se prebujam iz svojega intenzivnega zaduha in se vračam v življenje pod strelo, grmenjem in točo? - Ne da slišim grmenje, toda neurje bi bilo še vedno lahko na veliki razdalji.

10 Ampak ali bi lahko bil gluhi? Seveda lahko slišim svoje misli kot besede, vendar to ni dokaz mojega posluha. Seveda ne morem na kakršen koli naraven način razložiti občutka okoliščine ničesar; a je vseeno? Dejstvo je, da sem tu, in sem že dvakrat videl strele: dokaz, da nisem slep! Kdo ve, ali to ni posledica grozečega vremena? Zato bom počakal, dokler ne mine neurje; to se bo pokazalo, če bom ostal takšen, kot sem.

11 Seveda je to stanje dolgotrajno; po moji oceni bi lahko minilo že sto let, vendar je to bolj verjetno, da so prevarani občutki. Ko je človek omamljen, se lahko eno leto vleče kot kakšna minuta. Tako je. Ko bi bilo le strela in morda grom? - Toda strela jemlje svoj čas?« -

8. poglavje

Obnovljena krepost za življenje. Maščevanje se spremeni v odpuščanje. Nova strela in trajna svetloba.

1 Robert nadaljuje: »Ali ali? Čudna misel! Ali bi se lahko ti dve strelji pojavili samo v miselnosti, kar kaže na to, da je moj konec pravzaprav blizu? Ja, lahko bi bilo to. Potem ko je začelo biti malo boljše v tem slabem življenju, se bo to verjetno kmalu končalo! Če kdo kliče k smrti, zagotovo ne bo prišla; toda če se je bojimo in si iz vsega srca želimo, da bi bila čim dlje, bo kmalu prišla! Zato si bom moral zaželeli svoje zgodnje popolno uničenje s svojo preostalo močjo; potem sem lahko prepričan, da me resnična smrt ne bo prehitro zgrabila za vrat!

2 Resnično, ta rek je dober: Kdor ljubi svoje življenje, ga bo izgubil, kdor pa ga prezira, ga bo pridobil! Zdaj je bilo tako tudi pri meni. Ker sem se zaradi zaničevanja življenja izpostavil največji nevarnosti - iz ljubezni do vseh mojih nemških bratov in sem jih najverjetneje odposlal sem s smodnikom in svincem! Ampak jaz, Robert Blum, živim!

3 Seveda sem še vedno nezavesten; toda notranji občutek mi pravi: Robert, kmalu boš močan in dovolj močan, da boš maščeval svojo kri tem morilcem in pribežnikom! Zares, Robert, spet se boš okrepil! Ko si živel na Zemlji, si bil doma v sebi, zdaj pa živiš v milijonih srčkov svojih bratov, poleg tega pa živiš v sebi v vsej resničnosti! Zato se ne boj, Robert! Še vedno boš postal zelo močan in mogočen!

4 Najbolje bi bilo seveda biti že močan takrat, ko sta bila moj bes in žeja po

maščevanju vroča. V tej noči se moja maščevalnost postopoma umirja zato bi raje ostal v svoji sedanji slabosti in stvari predal usodi.

5 Pravzaprav je nenavadno, da ne morem vzdrževati svojega besa in maščevanja! Dejansko se spreminja v nekakšno veliko odpuščanje, kar me močno moti. Toda pogled še z druge plati je nemška značilnost! Samo German lahko odpušča in to je vrlina, ki je lastna samo najbolj plemenitim dušam!

6 Kdo lahko reče svojim morilcem: Prijatelj, storil si mi grozno, a odpuščam ti iz vsega srca! Robert to zmore! Dejansko to tudi stori! Ti, bratec Alfred ([Windischgrätz](#)), ki si me sramotno umoril, odpuščam ti in se ti ne bom večno maščeval, četudi to zmorem tisočkrat! - Naj vsa Nemčija sliši: Robert Blum je odpustil vsem, tudi svojemu sovražniku! Ah, zdaj se počutim lažje pri srcu! Hmm, resnično občudujem lastno držo; to je najbolj osvežujoče! Legenda o velikem učitelju narodov resnično pravi, da je tudi vsem sovražnikom odpustil krivice. Toda njegova bivalna duša mora biti tudi značilno nemška ali pa ne bi bil sposoben tako vzvišenega značaja. Kajti takšna veličastnost se v orientalcih ni nikoli manifestirala. Dejansko je bil resnični učitelj Jezus tudi Nемец!«

7 Ob omembi imena Jezus mogočna strela spet udari od vzhoda do zahoda, za seboj pušča muhast sivi odtenek, ki ohrabri našega Roberta, saj to še enkrat, tako rekoč, olajša njegovo vremensko napoved.

9. poglavje

Vsa svetovna modrost je nečimrnost. Jezus navdušuje vero na svoje učence.

1 Preučuje preostali odtenek strele in ne ve, kaj bi iz njega naredil. Čez nekaj časa spet bolj trezno govori o tem pojavu in reče sam sebi:

2 »Na koncu je nevihta, ki se začne počasi jasni po tretji strel. Samo ena stvar me začne begati - kako se mi zdi, da lebdim kot ptica na prostem, brez trdnih temeljev. Prej bi to lahko jemal kot prevaro občutkov; zdaj pa to ni prevara, ampak popolna resničnost.

3 Zdi se mi, da sem fizično resnično umrl, saj ni mogoče pričakovati, da se bo težka oseba tako dolgo vzdrževala v prostem zraku ali etru; vendar ni mogoče zaznati drugih predmetov razen mene, bodisi spodaj, bodisi z mano. Zato moram biti daleč od vsakega kozmičnega telesa - hmm - intrigantno je!

4 O [Hegel](#), [Strauss](#) in Ronge; tukaj vaša modrost trpi brodolom. Kje je vaša splošna svetovna duša, v katero človek preide po razpadanju telesa? Kje je Bog človek znotraj človeka in kje njegova samozavest? Umrl sem, vendar sem tukaj v najbolj nemočni samoti, ki si jo je bilo mogoče zamisliti. Tu ni nobenega sledu o

nastajajočem božanstvu, niti o tem, kako bi se moje bitje postavilo v neko splošno svetovno dušo.

5 Oh, spoštovani, humanitarni, svetovno modri ! Tudi sami niste nikoli imeli niti najmanjšega pojma. Skratka, izdali ste me in izdali boste še marsikoga. A vse vam je odpuščeno, saj ste tudi vi Nemci! Če bi poznali ustrežnejšo resnico, je zagotovo ne bi preprečili spoznati svojim sledilcem! Ker pa tega niste sposobni, dajte, kar imate in pošteno bo posredovano.

6 Vaša iskrenost seveda nikomur ne koristi, vendar to v bistvu zadostuje, da človeštvo ohrani določen materialni red na svetu. Kar zadeva pogosto sporno življenje po smrti, tu ni treba predpisov; za katere obveznosti bi me lahko navezali? Zagotovo ne za ljudi v zraku, ki jih poganjajo vetrovi. Tudi če bi imel zdaj [Salomonovo](#) modrost in moč [Goljata](#) - do česa?

7 Zato bi bilo bolje umreti z najtemnejšim rimskim vraževerjem, da se telo položi v zemljo s slepo vero v nadaljnje življenje duše, na boljše ali na slabše. Bolje kot pričakovati, da bodo življenje večno ljubili s smrtjo svojega telesa, kot to ustreza rongejskemu puritanizmu: in s tem tudi strahu pred smrtjo. Nebesa! Bolje, da bi zamrli v tej brezčutni praznini, kot, da bi spet šli skozi tak strah pred smrtjo!

8 Zato učitelji - učite svoje učence v vero v večno življenje! Pri umiranju bodo srečnejši kot jaz z vsemi intelektualnimi močmi. Sedaj mi postaja jasno, zakaj je Učitelj vedno navduševal svoje učence z vero v večno življenje.

10. poglavje

Ugodne misli o Jezusu. Rastoča vera v nesmrtnost in Boga ljubezni.

1 Robert nadaljuje : »Ta najpametnejši Učitelj narodov, se je tako kot jaz, rodil v svet revnim staršem. Sam se je povzdignil v najmočnejšo moralno modrost s pridnim delom in vsestransko požrtvovalnostjo; poleg tega pa je moral vse svoje življenje prenašati nehote preganjanje s strani kapriciozne judovske duhovščine. Najbrž je bilo zelo težko, da se je moral sam boriti z duhovščino in drugimi ljudmi, v katerih srcu je kraljevala globoka noč.

2 Verjetno je nekoč prišel v Egipt s karavano, kot revni hudič s svojimi starši in tam z rojenimi talenti opozoril na kakšnega velikega modreca, ki ga je nato sprejel v svojo šolo in ga vpeljal v najgloblje modrosti, s čimer je najbrž že takrat vzbudil veliko senzacijo med Njegovi najbolj neumnimi rojaki. Ali pa je obiskoval šolo esenov, ki je bila v tistem času klop vse modrosti. Potem se je moral svojim slepim Judom kot Bog prikazati in to naj bi prinašalo tolažbo in človeštvu ugajalo, čeprav je bil kot največja

nadloga za premožno in vzvišeno duhovništvo!

3 Moje srce se še vedno zmede, ko se spominjam, kako je kritiziral celotno Visoko duhovništvo na način zaradi katerega je v njih eksplodiral velik bes. Na žalost je postal žrtev svojega velikega poguma in zlobnosti tempeljskih zveri.

4 Ampak, sem jaz opravil veliko bolje? Dejansko ne! Tudi sam sem postal mučenec svojih najbolj plemenitih prizadevanj. Trudil sem se, da človeštvo osvobodim starih okov suženjstva in moja plačilo je bila najbolj zaničljiva smrt. Človeštvo v celoti je hudič in ubija svoje najboljše prijatelje; njihove najbolj odločne sovražnike pa počasti s zmagoslavjnimi pohodi, glasbo in bakljami!

5 Ampak jaz sem osvobojen vsega tega, tudi prepričanja, da noben dobrotnik človeštva nikoli ni bil boljši za dlako kot jaz, ki kljub dobri volji še zdaleč nisem Jezus!«

6 Ob omembi tega imena je v Robertovi bližini udarila še ena mogočna strela, tokrat za njim in v mraku se je pokazala nejasna pokrajina proti Zahodu, ki je omogočila našemu človeku, da dobro prepozna celotno obliko, ne da bi zapustil svoje najbolj svobodno stanje v zraku.

7 Čeprav ga je spet prevzelo neizmerno presenečenje, ga tokrat strele ne plašijo več; in srhljivo začne razmišljati o tem, rekoč sebi: »Resnično, najbolj nenavadno! Tokrat je strela kar nekako udarila po mojem telesu, vendar sem prvič začutil najbolj prijeten vetrič in se počutil najbolj poživljenega! Zdi se mi celo, da opazim zelo nejasno območje - kar me še bolj trdno prepriča, da lebdim v prostem zraku. Prav tako lahko lepo oblikujem stopala in roke, pa tudi oblačila, kot sem jih nosila ob usmrtnitvi.

8 Ah, katera oseba na Zemlji se ne bi zasmejala, če bi ji rekli, da ob odpadanju telesa duša še naprej živi v svoji nekdanji obliki in še z vso resnostjo, da tudi oblačilo postane nesmrtno!?

9 Veliki [Shakespeare](#) je imel prav, ko je rekel: » Med luno in soncem je veliko stvari, o katerih se človeštvu še sanja ne!« In tem pripada tudi nesmrtnost zemeljskih oblačil! In najbolj očitna okoliščina je v tem, da je bila moja zelo zmagovita oblika – oblačilo, moja največja zadrega pred sovražnikovimi očmi, pri meni povzdignjena v največjo svobodo! V resnici to lahko doseže samo najbolj ljubeč in pravičen Bog! Zdaj resnično verjamem, da obstaja resnični Bog in se Hegela in Straussa večno ne bo treba spraševati, ali lahko obstaja ali ne.

10 Intrigira me to, da je udarila strela vsakič, ko sem omenil ime velikega Orientalca! Bi moralo biti v resnici še kaj več od njegovega človeškega Božjega sinovstva?

11 Če so celo plašči nesmrtni, bi lahko bilo resnice za Jezusa še več ... o že spet se je

pojaviła strela in to še močnejša od prejšnjih.! - Kako nenavadno? !!!«